

Élet, erő, egérség

Volt egyszer egy kukoricával, búzával, zabbal teli öreg magtár, amiről megfélekedett a tulajdonosa. Évek óta a kutya se járt ott. És épp ez volt az ott lakó egerek legnagyobb bánata...

- Drága egértársaim - mondta egy nap az összesereglett egérnépnek szószólójuk, Elemér Egér. - Életünk sokáig idilli volt eme ízletes magvakkal teli egérparadicsomban. De az ideszokó macskák miatt helyzetünk lassan kilátástalanná válik. Nem telik el nap, hogy néhányunk grabancát el ne csípné egy macska. Ám van megoldás: kutyákat kell hívni!

- Hurrá - kiabálták az egerek. - Elemér Egér megment minket! Ide hívja a kutyákat, akik elűzik a macskákat!

Elemér Egér erre megköszönlte a torkát.

- Sajnos, én nem mehetek el a kutyákért, mert kutyaszőr allergiám van. Melyikőtök vállalja ezt a nemes feladatot?

- Nekünk is kutyaszőr allergiánk van! - harsogták az egerek.

- Továbbá - folytatta némi gondolkodás után Elemér Egér - a kutyák a faluban vannak, a patakon túl. Én viszont nem tudok úszni.

- Mi sem tudunk úszni - kiáltottak az egerek.

- A falu kőkerítésén szörnyű tériszonyom miatt nem kelhetek át.

- Nekünk is tériszonyunk van! - így az egerek kórusa.

- És sajnos, nem beszélem a kutyák nyelvét.

- Mi sem beszélünk kutyául - felelte a tömeg kórusban.

Elemér Egér ekkor nagyot sóhajtott, és legünnepélyesebb hangján így szólt:

- Biztos vagyok benne, hogy van köztetek egy nagyon különleges egér. Erős, eszes és vakmerő, és ezekben a pillanatokban épp azon tanakodik magában, elvállalja-e ezt a nemes küldetést, hogy megmentse bennünket. Halálmegvető bátorsággal fog átkelni a patakon, megmássza a falu kőkerítését, merészen magára vonja a kutyák figyelmét, majd valami fondorlattal idecsalogatja őket. És akkor a kutyák egyszer és mindenkorra elűzik a macskákat szeretett magtárunkból. Ama dicsőséges egér kalandos útjáról és hőstetteiről még ük-ükunokáink is legendákat zengenek majd.

Síri csend honolt az egerek körében, sehol egy pissenés, sehol egy cincogás. Eltelt egy hosszú perc, és akkor a hátsó sorból előlépett egy egér. A többiek azonnal éljeneztek. Amikor abbahagyták, az egér megszólalt.

- Hát izé, köszi az éljenzést - kezdte -, igazán jólesik, pedig még el sem mondtam az ötletemet. Szóval nekem az a javaslatom, hogy költözzünk ki a magtárból, méghozzá vissza a mezőre, ahol egykor éltünk. Akkor a macskák egér híján hipp-hopp megunják ezt a helyet, és néhány nap alatt eltűnnek a magtárból. Mi pedig visszatérhetünk.

És mivel jobb ötlete senkinek sem volt, kiköltöztek a magtárból a mezőre.

Egy héttel később Elemér Egér vállalta a feladatot, hogy visszalopózik kikémlenni, elmentek-e már a macskák. Útközben azon törte a fejét, hogy ha már úgyis ott lesz a magtárban, kukoricából, búzából vagy zabból lakmározzon be

az egyhetes koplalás után. Annyira elkalandoztak a gondolatai, hogy hirtelen azon kapta magát, a magtár nyitott ajtajában áll. Belépve rögvest örömtáncba kezdett, mert látta, hogy odabent egy szál macska sincsen. Csakhogy egy pillanat múlva nagy csapat egér állt körülötte. Soha nem látta egyiküket sem.

- Hát ti kik vagytok? - kérdezte a meghökkent Elemér Egér.

- Egerek vagyunk, és pár napja itt lakunk a magtárban - válaszolta az egyik. - És te ki vagy?

- Elemér Egér vagyok, és itt lakom a társaimmal. Csak tudjátok, elmentünk egy kis időre, hogy megvárjuk, míg a macskák kiköltöznek.

Az idegen egerek erre óriási hahotában törtek ki, zengett tőlük az egész magtár.

- Na, hát azt várhattátok volna - mondta az előbb megszólaló egér - azok a macskák az idecsalogatott kutyák nélkül még mindig itt lennének. Menj vissza a sajátjaidhoz, és mondd meg nekik, hogy ez most már a mi magtárunk.

Elemér Egér lógó orral indult az ajtó felé. De akkor eszébe jutott valami.

- Szóval akkor közöttetek él az a különleges, hős egér, aki olyan erős, eszes és vakmerő, hogy képes volt átkelni a patakon, megmászta a falu kőkerítését, magára vonta a kutyák figyelmét és fondorlatosan idecsalogatta őket? Szeretnék egy pillantást vetni rá, hadd meséljek róla a többieknek is, lépjen hát elő!

Elemér Egér soha nem felejt el a pillanatot, amikor az idegen egerek egy kicsivel mind előrébb léptek.

INCZÉDY TAMÁS

